

אֱהָלוֹת פִּיחָה מִן
 (ב) [שם מִן] (ג) יִבְנוּ
 יוֹ: לַח: עֵל: מֵל: חֹלִין
 (ד) לַעֲלֵ: ד: עֵל: מֵל:
 נִדָּה טוֹ: (ה) עִירֻדִין לִבֵּ:
 (ו) בִּרְמוֹת לֹא מִמּוֹת קוֹ:
 נִדָּה טוֹ: (ז) שֵׁם עֵל: מֵל:
 (ח) בִּרְמוֹת דִּלְהֹת עֵל:
 (ט) יִבְנוּ (י) יִבְנוּ
 (יא) וְיִרְעוּ (יב) יִבְנוּ
 (יג) פִּיחָה דִּלְהֹת
 (יד) יִבְנוּ
 (טו) וְיִרְעוּ חֹסֶפֶת
 (טז) לֵקֶחַ לֵל מִמֶּנִּי
 (יז) עֵל: בִּרְמוֹת
 (יח) עֵל: בִּרְמוֹת
 (יט) וְיִרְעוּ חֹסֶפֶת
 (כ) עֵל: בִּרְמוֹת

א מ"י פ"ג מהלכו
 חמץ ומצה הלכה
 סמג עשין לט וישיע א"י
ב ח' חלד סעף א'
כא ב' פ"א מהל
 טומאת מת הלכה ז'
כב ג' שם הלכה ח'
כג ד' שם הלכה ט'
ה [מ"י] פ"י מהל מעש
 הלכה י'
כד ו' מ"י פ"ג מהלכו
 מעשר הלכה ו' סמ
 עשין קלח וישיע י"ד ס'
 שלח סעף פד'

א. או חוששין אמאי לא.
ב. וארדחיה הוא.
מוס' ה'ל'ס'ג. א [ותא] לא.
כסיה הוא. מוס' ה'ל'ס'ג.
כלומר מה הענין
החמישי בתקנתו, דאי
פטר לה כד' ארשין. מ'
ר'קא. [נדא] א בהמתו
דוקא קאמר כד' מאי
פריך. תימא ליה טפי
לעבד כד' גוי גר.
לפוטרי לגמרי. מוס'
ה'ל'ס'ג. ורמאי אן
ה'ל'ס'ג. דוקא הניו פוטרי. שט.
מ' אכילתא. שט.
אן כל בה אכילתא.
שט. מ' משעת הירבה
ואילך. שט. א אבל תנא
שאני ש כ'לר שט.
שט. מ' או השפחה
נטלו וט'ל'ת. דבר.
נטלו מ'ל'ס'ג. לאפוקי
נפלים דלא בני קיימא
נינהו. מוס' ה'ל'ס'ג.
אן מ'טמא לקרובי
אלא לערוב לקרוב ולהביא
הם אן ותרביסא בני
ה'ל'ס'ג. דלא אכר אל מ'ל'ס'ג.

אין חוששין שמא גרר
 חלודה מבית לבית. חששא
 חלודה חששין, אלא אילו
 חזנין חלודה חשלא
 נהמא קמן צרן לבדור?
 דשכבתי לא חששין, אלאי נמא
 אכאליה, דנתנן בסוף
 גילות בענין מדורות
 הניזון נטמאין וכו', ו
 מקום שנהלתי ויביתין
 גררין לא חששין, אלא
 דאמרין לא שרין שהיה
 חלולה אכלוה, ופירי ר'
 ויהי נחמא בחלולה בשכר
 שרין לא משנייא, לפיכך
 לא חיישינן, נחמא דהא
 בלחם משום דמרידיא.
 ובכא וכו' התם באהלות
 שפא וספק אמרין
 שמא שרין היה שם, ואם
 היה שם אמא אכלוה
 חלולה והחזיר, הכא דר'
 היה שם פה, ומשמא
 אכלוה חלולא לא שרין
 ליה, אלא דאן ספק
 הוואי. ומתהנינן דר'
 התניא חכר שמת הניח
 מגורה מלאה פירות וכו'.
 ודחינן התם מי דאי הו'
 ששערי, כי חוקה היה על
 שאני מוציא דבר
 שאני מותקן מתחתיו.
 וירושלמי וכלבד שנת
 ביישוב דעתא. אינו דילמא
 לא, אבלו, וכו'.
 וכיבד אמר מרישן דאם על
 התבואה אינו עושה אחר
 גורן, אלא מכניסה אחר
 שלה כי שחטה בהמנו
 אוכלת חלה ופטרותן ק'
 מהשער, לפיכך אמר
 בחוקת מורקן וכו', אבל
 לא תבדור וכו' אמר טבילא
 שם. שחטה נל לא לבר',

מתני' ^אאין חוששין שמא גיררה חולדה מבית לבית וממקום למקום דא"כ מחצר לחצר ומעיר לעיר אין לדבר סוף: **גמ'** ^במעמ' דלא חזינא דשקל הא חזינא דשקל חיישין ובעי בדיקה ואמאי נימא אכלתיה מי לא תנן ^גבמדור' העכו"ם טמאים וכמה ישיבה במדור ויהא המדור צריך בדיקה ארבעים יום ואע"פ שאין לו אשה ^דוכול מקום שחולדה וחזיר יכולין להלוך א"צ בדיקה א"ר זורא לא קשיא הא בבשר והא בלחם בבשר לא משיירא בלחם משיירא אמר רבא האי מאי בשלמא התם אימור הוה אימור לא הוה ואם תמצא לומר הוה אימור אכלתיה אבל הכא דודאי דחזינא דשקל מי יימר דאכלתיה הוי ספק וודאי ^הואין ספק מוציא מידי ודאי ואין ספק מוציא מידי ודאי והא ^ותניא חבר שמת והניח מגורה מליאה פירות ואפילו הן בני יומן הרי הן בחזקת מתוקנין והא הכא דודאי טבילי הני פירי וספק מעושרין וספק לא מעושרין וקאתי ספק ומוציא מידי ודאי התם ודאי וודאי הוא דודאי מעשרי כדר' חנינא חזוזה ^זדא"ר חנינא חזוזה ^חחזקה על חבר שאין מוציא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן ואי בעית אימא ספק וספק הוא דילמא מעיקר' אימור דלא טבילי כר' אושעיא דא"ר אושעיא ^טימערין אדם על תבואתו ומכניסה במזין שלה כדי שתהא בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר ואין ספק מוציא מידי ודאי והתניא אמר ר' יהודה ^ימעשה בשפחתו של מציק אחד ברימון שהטילה נפל לכור

מתוקנין היינו בהקדל חזו אלל לבהמה ואלל דפריק במנחות צפרק
רבי ישמעאל (דף סז: וסס) אמאי דקאמר מירוח הנכרי אינו פוטר
משום בעלי ריסין פירוש עשירים שמוכרין תבואתן לנכרי קודם מירוח
וחוזרין וקונין מהן אחרי מירוח תרומה נמי אפשר דעדיף כרבי
אושעיא וכו' ^ט משמע דלגמרי פטור ^ה ה"פ עבד להו כרבי אושעיא ובמידי
דאכל בבהמה מה הועילו חכמי בתקנתא ^{בד"ה} שתהא בהמה
אוברא ^ה משמע דבטבל שראה פני הבית אפילו בהמה נמי לא אכלה
ותימה לר"י מאי שנא משאר הנהא דשרי דלא מנינו טבל שהיא אסור
בהנהא ויש לומר דדרשינן בבהמה מדליקין (שם כו: וסס) גבי אין
מדליקין בטבל טמא משום דכתיב את משמרת תרומותי בשמי תרומות
הכבש מדבר אחת טהורה ואחת טמאה מה טהורה אין לך בה אלל
משעת הרמה ואילך ^א טמאה כן ^ב והיינו הדלקה ^ה והדר גמר טהורה
משטמאה מה טמאה דמיתסר בהדלקה קודם הרמה אף טהורה וכן
להאיל לבהמה וכל הנהא של כילו ^ה ומכאנן נמי ידעינן דאין ישראל
מאכל בהמתו כרשיני תרומה ויש ^ה לא פ"י כן בשבת ^ה:

בשפחתו ש' מציק ובה כחן והצין ידע א' זכר א' נקבה.
מכאן אין להוכיח דשפחה מטמאה בלידה דשמא
של גבירתה היה א' מיהו בתי"ב אמרינן דהדיא דבר אל בני ישראל אין לי
אלא בני ישראל מנין לרבות גיורת ודשפחה משוחררת ושאין משוחררת
ת"ל אשה וזה דפריך ב' הערל (בימות עד : וס') מניית אמרת תרומה
מכאן דהא והמנין דבר אל בני ישראל גיורת ודשפחה משוחררת מנין
מ"ל אשה הא דנקט ה'ס משוחררת לאו למעוטי שאין משוחררת
אלא קי"ר דברייתא משום דלא פריך אלא ממשוחררת כדמסיק ואי
ק"ד לתרומה משוחררת בנות מיכל תרומה גיבורה ושאין משוחררת
אכלה שפיר א'ס היה אל ש' כהן ואומר ר"י דכאן שטוה היה דלפילו
א'ס גאמר של גבירתה היה וכאן ו' קרוב היה לו היה לו ליטמא
דאמרינן בתורת כהנים היה כהן מטמא נפלים דלדומי דלדיו ואמו
בעינן בני קיימא א' ועוד דכאן לא היה לזורח המ' א' :

ספק

לדבריהן הן שהיום נתמרחו: וזה הכל. לדין דממורחין הן ודאי כי
דכל מגורה בזית היא: ודאי עבילי. דהא נגמרה מלאכתה ורצו
הזית וחל שם טבל עליהן משעה שראה פני הזית ספק עשירן
זה ספק לא עשירן ואמי ספק זה ומוציא פירות הללו מידי ודאי
משום דרוב הזכרים מעשירין הם מיד קודם שניינים מתחת ידו: ה
ודאי וודאי הוא. כי היכי דפשיטא לן דלטיילי מיעיקרא הכי
פשיטא לן דעשריניה ואין בגמורו הליך אחר הרוב דבדבר אלף ח
ודאי על כל ההצברים: ואי בעית אימא ספק וספק הוא. כי ה
דמספקא לן אי עשריניה אי לא עשריניה הכי נמי איכא לסק
אי חל עלייהו שם טבל מעולם אי לא ומעיקרא אימור לא ט
ואע"פ שהן ממורחין ובתוך הזית אימור עבד להו דר' ראש
שהכניסה לזית בתוך שלה ואחר כך דש"ט וממנה וחוצה הטבל
בראית פני הזית בצבא מצינא בהשוכר (דף פח). וזה בראית
הזית לא נגמרה מלאכתה לחלו עליו שם טבל וכשומר מלאכתה
בתוך הזית הוא ואין אלו פני הזית אלף כשנכנס דרך פת
דבתניא חסידים הראשונים היו מכניסים פירותיהן דרך טרקס
כדי לחייבן במשער עכשו מכניסין דרך גגות דרך חצירות וקרפיו
לזית כדי לפטורין הלכך לא חייל עלייהו שם טבל ומוחר יהי
הזה לאוכלן אכילת קבע. ולא תימא נהי דלא חייל עלייהו טי
לאכילת עראי אכילת קבע מימר ליתמר דהא דמינסתא אכילת
קבע קודם קביעות גורן וגמר מלאכה מדרגת הוא וגבי אי
דרבנן סמכין אחזקת חבר שעשירן: כדי שפאה בהמסו אוק
ואפילו קבע דכל זמן שאין שם גורנו של טבל עליו אינו א
באכילת עראי וכל אכילת בהמה לא גזרו עלה משום אכילת
דתנן במסכת פאה (פ"א מ"ו) מאכיל בהמה ולחיה ולעופות ופ
מן המעשרות עד שימרה קבל למאכל אדם נהי דלא ט
מדאורייתא מיהו אפילו אדם מיהו אסור לאכול קבע ב
גמרא: מצינ. איניש אלמא וישראל הוה:

וזה, דהא דמתן (דמאי פ"א מ"ג) הלוחם לזרע ולצהמה פטור, בדמאי מנינן לה (ע"ז שם).